

(Политика, 16.12.2008)



У Србији су се политичари поделили на оне који верују да је уговор с „Гаспромом” пречица за бољу будућност и на оне који не сумњају да ће се до ње најбрже стићи „фијатом” произведеним у „Застави”.

Пристојно је не сумњати у нечије добре намере, нарочито зато што је и здравом разуму блиско да политичари, ма како их оцрњивали и проклињали, свакако желе да учине нешто добро, не само за себе, него и за народ, и да по томе остану упамћени.

Не сумњамо да они који се залажу за гасни уговор са Русијом желе добро и Србији и њеним грађанима. Неки чак кажу да би Русима требало поклонити НИС, ако ће кроз Србију да поставе магистрални гасовод. И тада би Србија имала велику корист.

Не сумњамо да они који после две деценије доводе „Фијат” у Крагујевац желе добро и радницима „Заставе” и Србији и њеним грађанима. Рачуница да једно ново радно место у ауто-индустрији ствара још четири нова радна места свакако је довољан разлог да се верује у добре намере.

Али, сумњу су посејали политичари – они не верују један другом.

Млађан Динкић, потпредседник Владе Србије, не верује да ће Руси одржати обећање и изградити кроз Србију магистрални гасовод. Лидер Г17 плус има сасвим довољно разлога за своју сумњу. Постоје споразуми са Русима потписивани у предизборна времена који су мртво слово на папиру. Отворено остаје и питање како можете тужити председника Русије ако не поштује сопствено обећање. Динкић није усамљен у сумњама, само је најгласнији.

Ненад Поповић, председник Економског савета ДСС-а, не верује да ће „Фијат” доћи у Крагујевац. Образлагао је то и у „Политици”: није видео бизнис план, нема гаранције банке као што је није било ни за концесију за аутопут Хоргош – Пожега. Ни Поповић није усамљен у сумњама, само их је најсажетије објаснио.

У једном детаљу Поповић и Динкић се слажу – могућем погубном утицају економске кризе. Динкић наглашава њен утицај на Русију. Захваљујући њему у јавности Србије је право на постојање стекло питање да ли Руси имају пара и гаса за Јужни ток. Поповић, пак, види да је криза већ начела „Фијат”, који је послао раднике на принудни одмор и који тражи партнера међу највећим произвођачима аутомобила како би избегао слом.

Проблем овде нису ни обећања, ни блискост политичара Торину, односно Москви. Проблем је што Динкић има готово исто толико разлога да сумња у Торино колико и повода да не верује Москви. Исто је и с Поповићем, и он нема посебних разлога да више верује Путину него Маркионеу, уз све уважавање њихових функција и положаја.

Зато, када Поповић не верује Торину колико верује Москви, односно када Динкић не сумња у Маркионеа колико у Путина – ми не верујемо Поповићу и Динкићу.